

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/17/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200823
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013200823.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobcu: L.. W. V., I. XX/A, XXX XX V., proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Odbor bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií, Oddelenie bezpečnosti cestnej premávky a evidencie vozidiel, Tomášikova 46, 832 05 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-P-185/BA-KDI21-2012 zo dňa 09.04.2013, o odvolaní žalobcu voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/113/2013-20 zo dňa 11.03.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/113/2013-20 zo dňa 11.03.2016 potvrdzuje.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.
Konanie na prvostupňovom súde

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-P-185/BA-KDI21-2012 zo dňa 09.04.2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave V (ďalej len „prvostupňový orgán“) o priestupku č. ORP-P-1177/BAV-OBCP-2012 zo dňa 14.02.2013 potvrdil.

Podľa § 57 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“ alebo „ZoP“) boli priestupky prejednané v spoločnom konaní a podľa § 22 ods. 2 písm. e) zákona o priestupkoch mu bola uložená pokuta vo výške 100,- eur.

O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu bol v medziach zákona. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca v žalobe namietal nedostatočne zistený skutočný stav vecí správnymi orgánmi, týkajúci sa spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZoP, ktorého sa mal dopustiť porušením povinnosti vyplývajúcej z § 4 ods. 2 písm. l) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoCP“) (obsluha telefónneho prístroja počas vedenia vozidla).

K žalobcovej námietke ohľadom nedoplnenia dokazovania odvolacím správnym orgánom dal prvostupňový súd do pozornosti právny názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v rozsudku pod sp. zn. 2Sžo/21/2007 zo dňa 30.01.2008, podľa ktorého žalobca mal možnosť už v čase spáchania priestupku preukázať policajtom telefón, ktorý mal obsluhovať s uvedením jeho čísla a vtedy žiadať o vykonanie dôkazu, že ho neobsluhoval. Žalobca sa však k spisanej správe odmietol vyjadriť. Okrem uvedenia telefónneho čísla, keďže podľa tvrdenia žalobcu v rozhodnom čase nemal telefón pri sebe, mal pri spísaní správy o výsledku objasňovania priestupku možnosť uviesť aj osobu, ktorú neskôr navrhoval vypočuť ako svedka, čo učinil až pri prejednaní priestupku dňa 24.09.2012, no napriek tomu túto osobu bližšie neidentifikoval, a to ani uvedením jej telefónneho čísla. Ďalšie údaje o tejto osobe, t. j. telefónne číslo zákazníka, uviedol až v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Tento postup žalobcu sa krajskému súdu javil ako účelový s úmyslom vyhnúť sa postihu za spáchaný priestupok a súd takéto konanie žalobcu považoval za rozporné s § 34 ods. 3 správneho poriadku. V tejto súvislosti sa stotožnil s názorom žalovaného v tom, že žalobca mal možnosť už pri podpisovaní správy o objasňovaní priestupku, resp. pri jeho prejednaní dňa 24.09.2012, zabezpečiť aspoň telefonickú identifikáciu osoby - zákazníka, ktorý mal v rozhodnom čase sedieť vo vozidle a ktorého výpoveď by mohla spochybníť svedecké výpovede policajtov.

K spochybňovaniu viditeľnosti telefónneho prístroja v ruke žalobcu zo strany príslušníkov PZ prvostupňový súd uviedol, že táto obrana žalobcu sa tiež javí ako účelová, keďže vzhľadom na vyššie uvedené konanie žalobcu ten nepodložil na vyvrátenie tvrdenia príslušníkov PZ o tom, že ho v rozhodnom čase videli obsluhovať telefónny prístroj, žiadne dôkazy. Navyše sa súd tiež stotožnil s tvrdením žalovaného, že v prípade, ak vodič drží v ruke telefónny prístroj, ide o objektívne vnímateľnú skutočnosť a túto hypotézu potvrdzuje fakt, že žalobca držal telefónny prístroj v ľavej ruke, ktorú mal bližšie k zraku policajtov a ktorá nebola nijakým spôsobom zakrytá (napr. hlavou vodiča).

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že správne orgány mali v danom prípade dostatok dôkazov na to, aby preukázateľne zistili skutočný stav vecí v súlade s § 3 ods. 5 v spojení s § 32 ods. 1 správneho poriadku, žalobca nepreukázal opak jeho tvrdení, a preto považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok, za súladné so zákonom.

II.

Odvolanie žalobcu, vyjadrenie žalovaného

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší. Mal za to, že prvostupňový súd sa nezaoberal dôvodmi uvedenými v žalobe a obmedzil sa len na opakovane už vyvrátené tvrdenia správneho orgánu, resp. sa pokúsil nelogicky vyvrátiť tvrdenia žalobcu.

Právny názor Najvyššieho súdu SR uvedený v prvostupňovom rozsudku sa podľa žalobcu na tento prípad nevzťahuje, lebo žalobca od začiatku konania uvádzal, že telefón u seba nemal, teda ho nemohol policajtovi ani ukázať. Súd o tejto skutočnosti vedel, ale tento nesprávny argument zopakoval, čím prejavil nedôslednosť a neodbornosť. Žalobca uviedol, že na rozdiel od súdu nezastáva názor, že ak sa niečo viackrát zopakuje, stane sa to pravdou.

Prvostupňový súd neuviedol právnu normu, z ktorej by vyplývalo, že dokazovanie malo prebehnúť na

mieste. Súdu je tiež známe, že žalobca bol opakovane za podobných okolností policajtní fyzicky napadnutý, krivo obvinený z útoku na verejného činiteľa a nezákonne obmedzený na osobnej slobode. Dôkazom je konanie na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 4S/280/2010.

Žalobca v čase údajného priestupku nepoznal judikát uvádzaný súdom a tak ho ani nenapadlo, že by mal policajtovi na ulici dať svoje telefónne číslo. Ale aj keby ten judikát poznal, určite by svoje telefónne číslo policajtovi iniciatívne nedával. Nepodložené obvinenie z použitia telefónu je súčasťou útokov skupiny Z. a spol. Za potrebné však považoval zdôrazniť, že policajti od neho telefónne číslo nepýtali. Ak to podľa prvostupňového súdu malo nejaký význam na preukázanie, či k priestupku došlo alebo nie, tak boli policajti povinní ho zistiť. V tejto súvislosti žalobca pripomenul, že nie je povinný preukazovať svoju nevinu, naopak policajti mali preukázať jeho vinu. Za tým účelom sú povinní zaobstarať si potrebné podklady. Žalobca na toto nie je povinný, ale ani oprávnený. Telefónne číslo nepovažoval za dôkaz a tiež ho za dôkaz nepovažoval ani žalovaný. Počas celého konania od žalobcu ho ani raz nezisťoval. Teda ak ho nezisťoval žalovaný, tak nie je pochopiteľné, ako súd prišiel na to, že žalobca mal predpokladať, že je potrebné policajtom na mieste telefónne číslo dať.

Konštatovanie súdu, že žalobca mal možnosť uviesť pri spísaní správy o objasňovaní priestupku osobu spolujazdca je absurdné. Uvedenú správu spísal policajt a v nej je pre údaje o svedkoch určená kolónka, ktorú vyplňa policajt, pričom o tej kolónke a o tom, že v nej nie je uvedený spolujazdec sa žalobca dozvedel až v správnom konaní.

Žalobca nemohol identifikovať uvedenú osobu, lebo nie je policajt, nemal právo ho legitimovať. Žalobca sa oprávnene domnieval, že policajti vidia osobu jeho spolujazdca a túto registrujú.

Žalobca upozorňoval už v žalobe a namietal súčasne nesprávny postup správneho orgánu, ktorého sa tento mal dopustiť tým, že svedka spolujazdca nevyhľadal a nevypočul. Touto skutočnosťou sa prvostupňový súd nezaoberal. Mal za to, že prvostupňový súd, keďže sa nezaoberal námietkami žalobcu a nedoplnil dokazovanie, postupoval nesprávne. Žalobca uviedol, že je vodičom taxislužby a v čase zastavenia policajnou hliadkou mal v aute zákazníka a mal za to, že policajti od svedka mali zabezpečiť jeho údaje, aby vo veci mohol byť vypočutý ako svedok. Touto námietkou sa nezaoberal ani súd, ani odvolací správny orgán.

Žalobca tvrdil, že súd sa nevyjadril k jeho tvrdeniu, že bol uznaný vinným len na základe tvrdení policajtov. Iný dôvod neexistuje, a teda neexistuje objektívny dôkaz. Je tomu tak preto, lebo ho nezadovážili policajti a títo si nesplnili svoje základné povinnosti. Mal za to, že ich vyjadrenia nie sú hodnoverné a k týmto skutočnostiam bol prvostupňový súd, podľa názoru žalobcu, povinný sa vyjadriť.

Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že prvostupňové rozhodnutie vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu vecí, vyplývajúceho z predloženého spisového materiálu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ Bratislava V, z ktorého nesporne vyplýva, že žalobca porušil ust. § 4 ods. 2 písm. l) zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase spáchania priestupku, pretože dňa 18.08.2012 v čase okolo 23.10 h viedol motorové vozidlo značky Audi, EČ: Z. v Bratislave po Mlynskej doline smerom na Botanickú ulicu, pričom počas jazdy používal telefónny prístroj. Z uvedeného dôvodu bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Policajného zboru. Na mieste kontroly požiadal o prejednanie priestupku na správnom orgáne, pričom následne počas správneho konania bolo zistené, že účastník konania si dňa 10.10.2011 prehlásil trvalý pobyt na novú adresu a ako držiteľ vozidla značky Audi, EČ: Z. do 15 dní nenahlásil zmenu pobytu orgánu Policajného zboru príslušnému na zapísanie zmeny pobytu do osvedčenia o evidencii vozidla, čím porušil aj ust. § 116 ods. 4 zákona o cestnej premávke.

Žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch a podľa § 57 ods. 1 zákona o priestupkoch boli oba

priestupky prejednané v spoločnom konaní a podľa § 22 ods. 2 písm. e) zákona o priestupkoch mu bola uložená pokuta vo výške 100,- eur.

Žalovaný považoval postup prvostupňového správneho orgánu za zákonný, a preto odvolanie žalobcu proti tomuto rozhodnutiu zamietol.

Žalovaný uviedol, že po opätovnom preskúmaní spisového materiálu, ako aj odvolania má za to, že jeho rozhodnutie o odvolaní zo dňa 09.04.2013 bolo v súlade so zákonmi Slovenskej republiky.

III.

Konanie pred Najvyšším súdom SR ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 212 a nasl. O. s. p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR podľa ust. § 156 ods. 1, ods. 3 O. s. p.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenie veci mu na ďalšie konanie. Žalovaný preskúmvaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ Bratislava V, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov platného a účinného v čase spáchania priestupku. Podľa § 57 ods. 1 zákona o priestupkoch bol súčasne prejednaný aj priestupok podľa ust. § 116 ods. 1 zákona o cestnej premávke v spoločnom konaní a podľa § 22 ods. 2 písm. e) zákona o priestupkoch bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 100,- eur.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis, odvolací súd zistil, že dňa 24.09.2012 vydal prvostupňový orgán rozhodnutie č. ORP-P-1177/BAV-OBCEP-2012, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZoP a podľa § 22 ods. 2 písm. e) ZoP mu uložil sankciu, a to pokutu vo výške 100,- eur a trovy konania podľa § 79 ods. 1 ZoP vo výške 16,- eur. V odôvodnení tohto rozhodnutia bolo okrem vyššie opísaných priestupkov (obsluha telefónneho prístroja počas vedenia vozidla a nenahlásenie zmeny pobytu) poukázané aj na spáchanie priestupku v súvislosti s nedostatočnou hĺbkou dezénu na pneumatike vozidla pri kontrole hliadkou PZ dňa 04.08.2012.

Po odvolaní zo strany žalobcu vydal odvolací orgán dňa 19.11.2012 rozhodnutie č. KRPZ-P-185/BA-KDI21-2012, ktorým napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie, nové prejednanie a rozhodnutie. V odôvodnení poukázal na to, že v konaní je preukázaná len skutočnosť o nesplnení povinnosti žalobcu vyplývajúcej z § 116 ods. 4 ZoCP o oznámení zmeny pobytu. V ďalšom konaní, za účelom doplnenia dokazovania, boli vypočutí svedkovia, a to U. (policajt Okresného riaditeľstva PZ Bratislava) a U. (policajt Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava), pričom ich výpovede sú zaznamenané v zápisnici o výsluchu svedka zo dňa 25.01.2013. Následne vydal prvostupňový orgán prvostupňové rozhodnutie, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZoP a podľa § 22 ods. 2 písm. e) ZoP mu uložil sankciu, a to pokutu vo výške 100,- eur a trovy konania podľa § 79 ods. 1 ZoP vo výške 16,- eur. Týmto rozhodnutím zároveň prvostupňový orgán konanie o priestupku podľa § 4 ods. 1 písm. a) ZoCP (nedostatočná hĺbka dezénu na pneumatike vozidla) zastavil.

K dôvodu namietanému v žalobe (porušenie § 4 ods. 2 písm. l) ZoCP - obsluha telefónneho prístroja počas vedenia vozidla) bolo v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia poukázané na výpovede

uvedených svedkov. Svedok U. mal v rozhodnom čase spozorovať motorové vozidlo taxislužby zn. Audi A6, EČ: Z., ktorého vodič obsluhoval telefónny prístroj tak, že ho držal pri uchu v ľavej ruke. Spôsob držania telefónneho prístroja mu mal umožniť dostatočne zreteľne vidieť aj z jeho miesta vo vozidle to, že vodič telefónny prístroj obsluhuje. Tento svedok bol vodičom služobného vozidla a túto skutočnosť videl vtedy, keď sa s vozidlom nachádzal vedľa neho. Na to mal upozorniť kolegu K., ktorý sa následne pozrel na vodiča (žalobcu) a mal obsluhovanie telefónneho prístroja žalobcom vidieť tiež. Taktiež tento svedok vo svojej výpovedi uviedol, že po zastavení žalobcu mal ten priznať, že telefónny prístroj obsluhoval s odôvodnením, že je pre neho každý hovor dôležitý. Na to, či sa vo vozidle nachádzal niekto ďalší si nespomínal, pričom poukázal na to, že ak by sa tam niekto nachádzal, určite by bol zaznamenaný v zápise ako svedok.

Svedok U. uvedené skutočnosti vo svojej výpovedi potvrdil s tým, že keď sa v rozhodnom čase pozrel na vodiča (žalobcu) mal zreteľne a jasne vidieť ako obsluhuje telefónny prístroj, a to držaním v ľavej ruke pri uchu. Ďalej bolo v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia v tejto súvislosti poukázané na to, že pokiaľ vodič vozidla drží v ruke telefónny prístroj, ide o skutočnosť, ktorá je objektívne vnímateľná ľudským zrakom. Tiež k tvrdeniu žalobcu pri prejednaní priestupku dňa 24.09.2012 o tom, že v aute mal zákazníka, ale nevie o koho ide a možno policajti videli niečo iné, bolo v prvostupňovom rozhodnutí poukázané na to, že tento dôkaz nemohol správny orgán vykonať, keďže totožnosť uvedenej osoby, bez bližších informácií vedúcich k jej zisteniu, mu nebola známa, a teda túto osobu nebolo možné vypočuť.

Ďalej súd z administratívneho spisu zistil, že po odvolaní žalobcu, v odôvodnení ktorého boli argumentačným základom dôvody uvedené v žalobe a tiež poukazovanie na osobu zákazníka, ktorý si mal pamätať kontrolu príslušníkmi Policajného zboru počas predmetnej jazdy, vydal žalovaný napadnuté rozhodnutie, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje obsahovo totožné dôvody ako žalovaný uviedol vo svojom vyjadrení k žalobe.

IV.

Právne predpisy, právne názory odvolacieho súdu

Podľa ust. § 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania prvostupňového rozhodnutia (ďalej len „zákona“), tento zákon upravuje pravidlá cestnej premávky, práva a povinnosti osôb v súvislosti s cestnou premávkou, pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku organizácie riadenia cestnej premávky, vedenie vozidiel, evidenciu vozidiel a správne delikty za porušenie tohto zákona.

Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. l) citovaného zákona, vodič nesmie počas vedenia vozidla používať telefónny prístroj okrem telefonovania s použitím systému „voľné ruky“ alebo vykonávať inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla; to neplatí pre vodiča vozidla ozbrojených síl Slovenskej republiky, ozbrojených bezpečnostných zborov, ozbrojených zborov, Vojenskej polície, obecnej polície, Hasičského a záchranného zboru, ostatných hasičských jednotiek, Horskej záchrannej služby, záchranej zdravotnej služby, banskej záchrannej služby, Vojenského spravodajstva a Slovenskej informačnej služby pri plnení svojich úloh.

Podľa ust. § 116 ods. 4 citovaného zákona, držiteľ vozidla je povinný osobne oznámiť zmenu svojho pobytu alebo sídla v lehote podľa odseku 2 orgánu Policajného zboru príslušnému podľa miesta svojho nového pobytu alebo sídla.

Podľa ust. § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. Slovenskej národy rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2 písm. e) citovaného zákona, za priestupok podľa odseku 1 písm. k) možno uložiť

pokutu do 100 eur.

Odvolací súd preskúmal rozsudok prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Najvyšší súd SR dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy O. s. p. je posúdiť, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O. s. p.). Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250i ods. 2 O. s. p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorými bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa ust. § 22 ods. 1 písm. k) ZoP na vyššie uvedenom skutkovom základe.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZoP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním ako sa uvádza v písmenách a) až j) poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa ust. § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa ust. § 1 ZP, ak nie je v tomto alebo inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa ust. § 58 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona, objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,

- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,
- c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,
- d) uloží ochranné opatrenie,
- e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

Objasňovanie priestupkov podľa odseku 1 vykonávajú správne orgány, ktoré sú príslušné prejednať zistené priestupky, ak priestupok zistili v rozsahu svojej pôsobnosti alebo ak im priestupok oznámil iný orgán (§ 56 ods. 1 <.), ktorý nie je oprávnený priestupok prejednať podľa tohto alebo iného zákona. Správne orgány sú oprávnené požiadať o vykonanie objasňovania priestupkov orgány oprávnené objasňovať priestupky podľa odseku 3 v rozsahu ich pôsobnosti.

Najvyšší súd SR z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu dospel k záveru, že skutkový stav bol zistený nepochybne - presne a úplne a jeho právne posúdenie je v súlade so zákonom. Rozhodnutie žalovaného a jemu predchádzajúce rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ Bratislava V nepochybne vychádza z úplne zisteného skutkového stavu preukazovaného v podstatnej časti zhodnými výpoveďami dvoch príslušníkov polície.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z., pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby, i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného služobnou činnosťou. Pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dodržiavať etický kódex policajta, ktorý vydá minister.

Príslušníci polície U. (policajt OR PZ BA) a U. (policajt KDI KR PZ BA) postupovali v súlade s týmto ustanovením, keď zastavili motorové vozidlo žalobcu po zistení, že tento počas jazdy motorovým vozidlom značky Audi A6, EČ: Z. obsluhoval telefónny prístroj. Príslušníci predmetné vozidlo následne zastavili, pričom z ich svedeckej výpovede vyplýva, že žalobca nepoprel, že telefónny prístroj obsluhoval s odôvodnením, že pre neho je každý hovor dôležitý, keďže pracuje ako taxikár.

Za hlavnú odvolaciu námietku žalobca považoval skutočnosť, že zo strany policajtov došlo k nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci, keď vo veci nebol vypočutý svedok (jeho zákazník), ktorého v rozhodnom čase viezol.

Odvolací súd skonštatoval, že skutočnosť, že v motorovom vozidle sa v rozhodnom čase nachádzala iná osoba nebola nikdy potvrdená. V danom prípade žalovaný správny orgán, prvostupňový súd, ako aj odvolací súd vychádzali hlavne z opisu okolností danej situácie tak, ako vyplynula zo svedeckých výpovedí uvedených príslušníkov Policajného zboru.

Pokiaľ ide o spochybnenie ich výpovedí zo strany žalobcu, odvolací súd uvádza, že nemá pochybnosť o tom, že títo vypovedali o udalosti tak, ako to zaznamenali svojimi vnemami a ich výpovede sú zhodné v tom, že obaja videli žalobcu používať telefónny prístroj počas jazdy motorovým vozidlom. Z výpovedí príslušníkov Policajného zboru, ako aj z výpovede žalobcu je podľa odvolacieho súdu dostatočne zrejmé, že príslušníci polície v zhode s nimi zisteným skutkovým stavom konali v súlade so zákonom. Nie je pritom na mieste požiadavka žalobcu na navrhovanie ďalších dôkazov a hľadanie prípadného svedka, ktorý by potvrdil jeho nevinu, pretože ak niet pochybností o akomkoľvek dôkaze, bez ohľadu na to z akého zdroja pochádza a ak bol zadovážený a vykonaný zákonným spôsobom, nie je nutné k nemu priradovať ďalšie dôkazy.

Iba v prípade pochybností je nevyhnutné zadovážovať ďalšie dôkazy na preukazovanie skutkového stavu; v danom prípade však ani odvolací súd o zistenom skutkovom stave zo strany žalovaného správneho orgánu nemal žiadne pochybnosti, a preto nepovažoval za potrebné zadovážovať a vykonávať iné dôkazy.

Výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný, nemá ani väčšiu ani menšiu procesnú váhu

než ktorýkoľvek iný dôkaz. Ak je vykonaný riadnym procesným spôsobom - v súlade so zákonom a jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi ako ku skutku došlo, nie je možné ho spochybňovať.

Až v prípade ak je inými dôkazmi preukázané neobjektívne a prípadne zaujaté tvrdenie príslušníkov polície o nimi zdokumentovanom skutku, bolo by potrebné v súlade so zákonom o priestupkoch a správnym poriadkom zadovážiť a vykonať ďalšie dôkazy.

Správne orgány, a teda aj žalovaný v posudzovanej veci správne vyhodnotil dôkaz, keď na základe výpovedí svedkov skonštatoval, že žalobca počas jazdy manipuloval s telefónnym prístrojom, čo bezprostredne po zastavení vozidla hliadkou PZ ani sám nespochybnil.

Odvolačí súd z týchto dôvodov nezistil pochybenie v preskúmanom rozhodnutí a prihliadnuc i na bohatú priestupkovú minulosť žalobcu, vyplývajúcu z početných záznamov v evidenčnej karte vodiča, považoval nielen zistenie skutkového stavu v priestupkovom konaní, ale aj uloženú sankciu za priestupok vo výške pokuty 100,- eur za primeranú.

S poukazom na uvedené skutočnosti napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O. s. p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, odvolacie konania podľa piatej časti O. s. p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu - O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v senáte zloženom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.